

¿Autopoética?

Ana Romaní

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

ROMANÍ, ANA (2011 [1996]). “¿Autopoética?”. *Boletín Galego de Literatura*: 15/16, 267-269. Reedición en *poesiagalega.org*. Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura.

<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/313>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

ROMANÍ, ANA (1996). “¿Autopoética?”. *Boletín Galego de Literatura*: 15/16, 267-269.

* Edición dispoñíbel desde o 25 de xaneiro de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

Ana Romani¹

¿Autopoética?

Palabras de carne, ser nome e ser auga. Camiño que desenreda o novelo. Labirinto preciso para un encontro. Palabras desde o silencio, para estar no mundo, fronte ó mundo, na outra banda dos mundos. Tensar a voz. Contra a impiedade ser serpe, cobra que se engule e se desliza e se reb(v)ela. Soñarse auga e cántara ó tempo. Necesidade e coñecemento. Tal vez descrenza.

Catro poemas

É unha planicie branca de códigos segredos,
 un espacio aberto sen o pulso duro desa historia,
 un terror que varre as buganvileas amorosamente
 amamantadas nos estíos. Non ten forma.
 Nas esquinas máis rosadas a degraño,
 bebo o zume gris da inexistencia, a calculada dor
 da madeira que a tensa.
 A planicie ábrese intacta e subvertida.
 No seu van cada unha das estrelas, as da liña escura
 difusa luz que cega, e as que curvan co seu olor
 os rostros dos días. Nela as ondas que te axitan,
 os versos que depredan, as erosións do tedio.
 Nela as pantasma e a ousadía e a boca que bebe
 das cántaras de Abril tan docemente. Que calma
 a da dúbida que abre os territorios brancos
 amamantada. A que turba a liña das horas escondida.
 E qué inmensa a sombra estendida en seda, os seus perfís
 verquendo *palabras e palabras e palabras*.

¹ Ana Romani Blanco naceu en Noia o 8 de Agosto de 1962. Na actualidade vive en Santiago de Compostela, onde traballa como locutora da Radio Galega. Desde hai catro anos dirixe o programa diario de información cultural «Diario Cultural» e desde hai dous o musical «Encontros co Folk». Publicou ata o momento dous libros de poemas: «Palabra de Mar»(1987) e «Das últimas mareas»(1994) e a separata poética «Abril»(1996). Mostras da súa produción poética viron a luz en libros colectivos como «Palabra de Muller», «Queimar as meigas» ou a carpeta «Oito e medio». Participou na creación da revista «Festa da Palabra Silenciada», da que é colaboradora habitual. Pertence ó Consello de Proxectos do suplemento literario «Revista das Letras» do xornal «O Correo Galego». Poemas e artigos da súa autoría viron a luz en diversas revistas e xornais galegos.

Os soleados espacios da tarde calman esta hora,
a ela vos convoco que veñades pousar esa dor tan suave,
ese líquido leve que se desprende ó paso,
a apatía da auga ancorada nos seus ollos. Asistide así,
como eu agora, ó levedar do tempo demorado.
A viaxe foi o certo paso dos quilómetros,
aunque o rostro doutras xeografías
mudase a ollada da que mira. O instante é así,
voluble abaneo do corazón a tantos metros de altura.
Unha bola branca e transparente, sobre esta mesa o mundo.
E son tan graves as palabras, estratexias de aves cegas
a bater contra as paredes.
Veña pois a tarde calmar esta hora,
o sol de Setembro morno, áspero tal vez para os pétalos.
O voso labio bebendo con ansia o levedar do tempo.

Que amenza e se abra o sol por esta fiestra,
que a calor de Setembro anegue cada oco desta casa,
os estíos son para o silencio, deixa que os días sedimenten,
os seus marcos delimitando o tempo. Que se encha da luz
que estremece, espellismos mesmo sobre as augas,
loulear no medio das mareas. Que devale así, no verán,
atesourando aromas, episodios do tacto, rastros de nostalxia
ós que regresar coa memoria tamizada.
Que a voz tense só o labio exacto, o que nomea a luz
sen ser máis nada, nin auga, nin sal, luz
para as horas claras. Engólase con tonos graves a tarde,
a tarde que é branca. Que se calme o verbo,
que non ande con guirnaldas,
tan presuntuoso de palabras. Que só Setembro sexa
o sedimento.

As que teño son palabras
raras e extremas.
Zurcen os ocos
da sombra para desfacer tecendo.
Son palabras do sal,
da materia do abismo, da estirpe
sen lingua acalada,
son periféricas.
Carne dun corpo que ordeña
o leite excesivo da terra.
Por iso non nomean o mesmo,
por iso os acentos nas lindes,
o desexo do océano.
Son palabras do estigma, da negra,
dun territorio intacto aberto
nas inquisidoras estacións do silencio.

Propias ás
para o perfil do espasmo
cando os labios se contraen
e estarrecen.
Inútiles palabras salgadas
arestas do pó
que bebo.

Setembro 1996